

[Ingerlise Koefoed]

som det fremgik før – er indstillet på, at Danmarks Radio fortsat skal eksistere godt og have mulighed for at støtte også det, der søges lidt mindre af publikum, men at hr. Duetoft også på de andre kulturområder her understregede, at det er meget vigtigt, at man støtter det, som ikke trækker de allerfleste mennesker, altså det, som er af en kvalitet, der måske ikke er så nemt tilgængelig for andre.

Jeg siger det kun som en bemærkning, som en understregning af, at her har jeg igen oplevet hr. Duetoft sige noget, som jeg synes er meget vigtigt, og som vi også i SF går ind for, nemlig at kulturpolitikken har de to sider. Den har den side, der er folkelig, og som trækker mange mennesker og fanger mange menneskers interesse, men den har altså også den anden side, den – hvad skal vi kalde den – mere professionelle side, som går ind som en udfordring til det folkelige.

Lysholm Christensen (KRF):

Fra Kristeligt Folkeparti skal der også lyde en tak for en grundig og nuanceret redegørelse. Kulturlivet er jo et yderst mangfoldigt område, og derfor skal vi ikke bebrejde ministeren, at der bliver malet med en bred pensel her.

Begrebet kultur kan jo defineres på mangfoldige måder, og hvis jeg skal gøre det med partiets egne ord, vil vi sige, at kultur er de værdier, der gør livet rigere. Ud fra vort grundsyn betyder kultur at fremelske de bedste livskvaliteter. Fællesskab med andre er en af de vigtigste faktorer i al kulturel aktivitet, lige fra trosfællesskab i gudstjeneste til landsbyfællesskab omkring alternativ energi.

Et folks kultur, dets materielle og åndelige udvikling og dannelse er resultat af samspillet mellem geografisk beliggenhed, ydre påvirkning og egne valg.

Derfor er kulturpolitik også noget, der griber ind i mange områder, det være sig familie, kirke, undervisning, miljø og teknik. Jo, kultur er sandelig mangfoldigt.

For os at se er betydningen af hjemmenes og nærmiljøets muligheder noget særligt. På den ene side har den materielle og teknologiske udvikling givet familierne stærkt forøgede muligheder for kulturel aktivitet, og på den anden side bevirker fremmedgørelse og isolation af det enkelte menneske, at meget kulturelt samvær og beskæftigelse i nærmiljøet er gået tabt.

Generelt er det derfor Kristeligt Folkepartis mål, at der skabes miljøer og muligheder for, at mennesker på alle alderstrin kan mødes og sammen beskæftige sig med forskellige aktiviteter, så den svindende fællesskabsfølelse kan genopbygges.

Hermed har jeg sagt noget om, at Kristeligt Folkeparti værdsætter den folkelige kultur meget højt, og derfor hilser vi også med tilfredshed, at der gennem den bebudede kulturfond kan gives støtte til det mangfoldige kulturliv, som udfolder sig lokalt.

Det etablerede kulturliv er den anden side af området, som er beskrevet i redegørelsen, og her udfoldes jo aktiviteter, som er af stor betydning for vort folk, taget bredt. Her er der værdier, der skal værnes om, og derfor skal der ydes rimelige arbejdsvilkår i form af offentlige støttemuligheder også til det etablerede kulturliv.

Kulturministeren erkender i sin redegørelse, at den hidtidige politik ikke i tilstrækkelig grad har medvirket til at udjævne de betydelige forskelle, der kan konstateres, hvad angår forskellige befolkningsgruppers anvendelse af kulturtilbudene. Vi giver ministeren ret i, at sådan er det, og vi håber, at den kulturfond, der er skitseret, kan være med til at rette op på noget af den skævhed.

Når vi taler om kulturpolitik og offentlig støtte, har vi at gøre med to størrelser, som til tider kan være fjender af hinanden, specielt når det gælder den folkelige kultur, for mange af de folkelige aktiviteter, der udfolder sig rundt omkring, er jo båret af privat initiativ og virke-trang, og det er ikke pengene, der driver værket i sådanne tilfælde. Ja, somme tider kan det måske skade, hvis der bygges et for solidt økonomisk sikkerhedsnet op under sådanne aktiviteter.

Nu skal det her ikke forstås på den måde, at jeg ønsker, at vi skal skære ned på kulturstøtten, men det er et spørgsmål om at give støtten på den rigtige måde, således at vi ikke får slået det lokale, private initiativ og virketrangen i stykker. Derfor kan vi i særlig grad give tilslutning til den side af kulturfondtanken, som taler om medfinansiering, for dermed kan man få en rimelig balance mellem den offentlige støtte og de midler, man selv skaffer til veje på forskellig måde.

Så vil jeg nævne det danske sprog, som andre også har nævnt, som en særlig kulturbærende